

14. 10. 2007

Stanovisko poškozeného k věci: Anonymní pomluvy na internetu

Č.j. ORII-11041/TČ-72-2007

Dne 10. 12. 2006 jsem se obrátil na Zákaznické centrum VOLNÝ s prosbou o radu, jak mám postupovat v případě anonymní pomluvy, která se objevila na serveru <volny.cz> (viz Příloha 1: kopie dopisu na Zákaznické centrum VOLNÝ).

Z firmy VOLNÝ přišla následující odpověď (doslova citováno):

"doporučuji podat **trestní oznámení**, pokud stranka nepodporuje pornografii, zakazane hnuti nebo neposkozujze stat ci se neobsahuje hanlive vyrazi, neni mozne zdelit jmeno uzivatele."

Požádal jsem tedy svého advokáta, aby podal v této věci trestní oznámení. (viz číslo jednací v hlavičce tohoto textu).

Dne 3. 10. 2007 mi bylo advokátem sděleno, že Policie České republiky, Obvodní ředitelství Praha II identifikovala pana Jana Honzíkova jako autora výše uvedených anonymních pomluv, pana Davida Valoucha jako pachatele, který pomluvy umístil na internet. Dále policie vyslychala slečnu Markétu Černou a slečnu Janu Indrovou, pana Karla Hájka, pana Rudolfa Formánka a pana Ondřeje Skálu, kteří se zřejmě podíleli na fabulaci pomluv, jejichž obsahy se při výslechu snažili zdůvodnit. Tyto uvedené osoby znám, a v mém stanovisku k anonymním pomluvám podám informace o problémech, se kterými jsem byl z jejich strany konfrontován.

Považuji za důležité jasně rozlišovat dvě věci: za první čin umístění anonymních pomluv na internet, za druhé události, na které se eventuálně mohou vztahovat fabulace vyslychaných spolupachatelů přizvaných pány Honzíkem a Valouchem.

Tedy:

1. Gratuluji Policii České republiky k tomu, že se jí podařilo v době devíti měsíců identifikovat pachatele anonymních pomluv a sdělit mi jejich jména. Další postup přenechávám příslušným orgánům. Chci však zdůraznit, že mi nejde ani tak o potrestání pachatelů, s nimiž mám soucit na základě znalosti jejich osobních problémů. Hlavním účelem postupu, kterým jsem pověřil svého advokáta, je znepřístupnit internetové stránky, na nichž se pomluvy nalézají a zamezit tím dezinformování veřejnosti a poškozování dobrého jména buddhismu, jehož jsem jedním z hlavních představitelů dle mezinárodních standardů (viz například anonymními vandaly napadené internetové stránky <http://de.wikipedia.org/wiki/Mirko_Fryba> německy; <<http://www.ayukusala.org>> anglicky).

Pachatel si je zcela zřejmě vědom, že se dopouští činu zla; proto tedy jedná jako anonym. Škůdci buddhismu, který vandalsky poškodil též internetovou encyklopedii, nabídl redakce Wikipedia možnost komunikovat na diskusních stránkách. Na tuto nabídku reagoval pachatel jenom tím, že opakoval svá urážlivá tvrzení, pod která se podepsal falešným jménem Dzon. (viz diskusní stránka na <http://de.wikipedia.org/wiki/Mirko_Fryba>).

2. Věřím v inteligentní rozhodnutí Policie České republiky, zda a jakým způsobem vyžádat svědectví mnou uváděných osob, které se mnou byly v pravidelném reálném kontaktu během skutečných událostí, na které se neskutečné fabulace pachatelů mohou nějak vztahovat. Není na mně rozhodnout, jaké expertizy – např. o reálné nemožnosti některých příběhů vymyšlených pachateli pomluv – považuje Policie České republiky za potřebné.

Při formulaci svého stanoviska postupuji tak, že A) nejprve poukážu na nesmyslnost některých tvrzení pachatelů a uvedu, které jimi vymyšlené věci jsou ve skutečnosti nemožné – k tomuto bodu by měl pro potvrzení postačit zdravý lidský rozum, či vyjádření experta pro danou oblast; B) uvedu potíže vzniklé v interakci s jednotlivými pachateli, přičemž poukážu na jejich vztah k osobám bezproblémovým, které byly přítomny na místech v dané době, o které vypovídají

fabulace anonymních pomluv; C) shrnu fakta o krádežích a podvodech, jež byly provedeny pachateli, přičemž uvedu jména osob jimi poškozených, jakož i jména osob, které se snažily těmito zlými činy způsobené situace řešit smířlivě a se soucitem k pachatelům.

Jsem připraven, pokud by o to byl zájem, zprostředkovat Policii České republiky kontakty na mnou zmiňované osoby. To učiním ovšem až potom, co si k tomu vyžádám jejich svolení.

A) Nesmyslnost některých tvrzení pachatelů anonymních pomluv.

Tři následující tvrzení pachatelů anonymních pomluv jsou nesmyslná a týkají se nemožného:

1.) „pokusy o zničení mnišského statusu“ – Žádný z pachatelů není ani mnichem ani mniškou. Nikde není řečeno, o čí mnišský status se může jednat. Pokud se však pachatelé sami pokusili „ničt mnišský status“ jimi napadeného mnicha, neuspěli, protože to, zda někdo žije jako mnich, je jeho osobní záležitostí a dokonce ani jeho násilné disróbování (prováděné tyto dny například bezpečnostními orgány nezákonné junty v Barmě) nic nemění na mnichově mnišském statusu. Toto téma kdysi chtěl vyjasnit prezident skupiny Bodhi Praha, pan Jakub Semín a vysvětlení daná v korespondenci s ním byla pak zveřejněna pro potřeby stoupců tradice Ayukusala. (viz Příloha 2: kopie e-mailové korespondence se Semínem – 12. 8. 2005).

2.) „negativní manipulace s meditačním pokrokem a morálním kreditem“ – Protože meditace je dovedností – podobně jako třeba plavání či jízda na kole – prakticky nacvičenou a v životě pak uplatňovanou, není možné (ani negativně ani pozitivně) pokrok v meditaci manipulovat. Není jasné, co může znamenat floskule „morální kredit“. K této otázce je možno vyžádat expertizu vysokoškolských učitelů psychologie (Dr. R. Hytych) a sociologie (Doc. Dr. Ivana Loučková), kteří jsou kromě toho českými buddhisty uznáváni jako kompetentní znalci meditace.

3.) „falešné diagnózy duševních poruch“ – Zde vyvstává otázka, jaké jsou správné (nefalešné) diagnózy duševních poruch pachatelů a kdo tyto uváděné diagnózy provedl. Dr. M. Frýba měl své poslední pacienty v roce 1995; žádný z pachatelů ani jimi zmiňovaných osob nebyl nikdy pacientem Dr. Frýby a nemohl tedy od něj dostat žádnou diagnózu. V rámci výcviku mnichů a mnišek buddhistické tradice Ayukusala se nikdy neprováděla žádná terapie a nedávaly žádné diagnózy.

Tato tři tvrzení pachatelů jsou nesmyslná a v realitě nemožná, jsou slovními konstrukcemi, jež nemohou mít žádný vztah ke skutečným událostem. Anonymní pachatelé je vymysleli zřejmě se záměrem působit emocionálně a iracionálně ovlivnit méně inteligentní příjemce jejich pomluv.

Nesmyslné a emocionálně nabitě je rovněž tvrzení o „sexuálním obtěžování buddhistických mnišek“. Protože ale, ač nepravdivé, v realitě by bylo něco takového případně však možné, zaujmu k tomu stanovisko ve vztahu k jednotlivým osobám v dalších částech tohoto textu.

B) Potíže vzniklé v interakci s jednotlivými pachateli.

Policií České republiky identifikovaní pachatelé anonymních pomluv, pánové Jan Honzík a David Valouch byli mými žáky a meditačními žáky mých žáků, které jsem na krátkou dobu několika měsíců na Srí Lance ordinoval jako mnichy-učedníky (sámanery). Pan Valouch se nikdy nezúčastnil žádného tréninku pod mým vedením, takže jej vlastně skoro vůbec neznám; nechal se mnou sice ordinovat, avšak nepodřídil se žádnému skutečnému mnišskému tréninku a byl proto seniorními mnichy označován jako „vyžírka“, který si na Srí Lanku přijel udělat levné prázdniny. Pan Valouch a pan Honzík byli ordinováni ve stejný den, potom co jsem je osobně vyzvedl na letišti, vybavil je všemi mnišskými potřebami a zařídil jim jídlo a bydlení na celou dobu jejich pobytu. Zřejmě si nevěděli rady s vděčností, snad chtěli zničit své špatné svědomí, přičemž se v mnohém na základě své společné minulosti shodli. Oba dva se snažili tradici Ayukusala dost primitivně vykořisťovat a např. nikdy nevrátili mnišskou výbavu.

Dá se tedy předpokládat (což je asi analýzou výsledku zjistitelné), že motivací pachatelů je zastřít své činy zla a zlodějství. Ke stejnému účelu se snaží sebe sama stylizovat jako dobráci moralisti, kteří údajně „neetické jednání“ svého představeného „nechtěli řešit oznámením na policii“, což prý „neslučovalo se to s mnišským statutem“. Anonymní pomluvy však spáchali, když už dlouho nebyli mnichy. Předtím ale jako temporárně ordinovaní mniši ve skutečnosti ignorovali, že se neslučuje s mnišským statutem roznášet mezi buddhistickou i křesťanskou veřejností na Srí Lance pomlouvačné letáky o mniších. Jasně se jedná o lživou výmluvu. Když

byli pomlouvači požádáni, aby se svým nemnišským poškozováním buddhismu přestali, tak ignorovali jak srílanské mnichy (kteří kvůli tomu pak odmítli být jejich učiteli), tak i srílanské podpůrce (např. Mr. M. Rodrigo a Mr. B. Jayasinghe). To zákonitě vedlo k tomu, že tito odmítli pana Honzíka a spol. považovat dále za mnichy.

Oba Policií České republiky identifikovaní pachatelé anonymních pomluv bývalí mniši Honzík a Valouch jsou všemi mnichy tradice Ayukusala považováni za vychytralé škůdce buddhismu.

Ke všemu výše řečenému budiž zdůrazněno, že v tradici Ayukusala bylo dosud na Srí Lance již trénováno více než třicet mnichů a sedm mnišek; v tomto mnišském tréninku se nyní pokračuje. (viz Příloha 3: Overview of the Ayukusala Sangha Training 2000-2005).

Problematické osoby jednotlivě:

Jan Honzík byl pro mne vždy osobou velmi problematickou a nevypočitatelnou. Někdy se ke mně choval podlézavě, někdy drze jako kdybychom spolu chodili do školy nebo do hospody. Svůj ambivalentní vztah k autoritě zdůvodňoval svou minulostí drogového „feťáka“, při jejímž překonávání prý má stále ještě potíže najít svou „pravou identitu“. Jistě jsem ve vztahu k němu udělal chybu v tom, že jsem dovolil, aby mi tykal. Panu Honzíkovi jsem se snažil pokud možno co nejvíce vyjít vstříc. Na základě jeho (nedodrženého) slibu, že se stává mnichem na více let, jsem se nechal přemluvit k tomu, abych se za něj zaručil pro plnou ordinaci mnicha (bhikkhu). Začátkem července 2005 před svým odletem ze Srí Lanky jsem pro pana Honzíka zařídil plnou ordinaci a trénink mnišské disciplíny vinaya. Brzy jsem se však dozvěděl, že ignoruje instrukci srílanských mnichů (Ven. H. Dhammita a Ven. A. Mangala), kteří pak odmítli být jeho učiteli. (viz Příloha 4: kopie dopisů Dhammita a Mangala)

Bezprizorní pan Honzík pak s úspěchem kontaktoval dánského mnicha Mettavihari (o němž od starších mnichů věděl, že byl kdysi zapleten v pedofilní aféře se stíhaným dánským Upasaka Ian a švýcarským pedofilem Suvaco) a srílanského mnicha T. Ananda (o němž věděl, že mniši tradice Ayukusala zachránili dva Anandou pedofilně zneužívané mnišské učně). S pomocí obou uvedených (kteří z pochopitelných důvodů nenávidí mnichy Ayukusala) se Honzíkovi podařilo zmanipulovat více než devadesátiletého ctihodného W. Gnanaratana Thera, aby podepsal překroucený anglický text (ač nerozumí anglicky).

Mojí chybou jistě bylo, že jsem se vůbec zúčastnil setkání se ctihodným W. Gnanaratana, když jsem zjistil, že jsou tam přítomni výše zmínění mniši Mettavihari, Ananda a moji bývalí žáci Jan Honzík a Pavel Kovařík (kteří v té době stále ještě nosili mnišská roucha). Od tohoto podivného setkání se distancovali taktéž další pozvaní mniši, např. ctihodný D. Kusaladhamma a ctihodný K. Hemasara, který je nejvyšší autoritou pro buddhistickou mnišskou obec všech denominací (Sasanarakshaka of the Colombo District). Nevhodná byla tedy má dobrovolná účast na tomto setkání, jež pak bylo stylizováno jako „vyšetřující komise“. Avšak ani hrubě překroucený zápis této takzvané „komise“ neobsahuje nic o „vyloučení“ či „expulsion“. Pachatelé anonymních pomluv však zneužili tento manipulovaný dokument, který na svých internetových stránkách lživě prezentují jako „Amarapura Nikaya statement on Kusalánanda's expulsion from monk's order in Sri Lanka, 2005“ a česky jako „Dokument Amarapura-nikáji o vyloučení Kusalánandy z mnišského řádu na Srí Lance“.

Ve skutečnosti však nikdy k žádnému „vyloučení“ („expulsion“) z mnišského řádu na Srí Lance nedošlo! Na překroucené formulace v anglickém textu podepsaném W. Gnanaratana jsem po jeho obdržení reagoval anglicky a sinhálsky psaným dopisem ctihodnému W. Gnanaratana. (viz Příloha 5: kopie dopisu Gnaratana).

Rudolf Formánek vůči mně vystupoval vždy velmi úslužně a vyjadřoval svoji vděčnost za mou pomoc při řešení jeho rodinných problémů (jeho manželka byla před léty mojí studentkou na Masarykově univerzitě). Nedovedu si vysvětlit, na základě jaké motivace se pan Formánek spojil s pachateli. Naše vztahy byly vždy korektní, snad až na tu výjimku, že jsem u pana Formánka toleroval jeho vystupování jako předseda MBNF i potom, co přetahoval své funkční období, které nebylo již dle zákona obnovitelné. Víím, že pan Formánek, zneužívajíc svou již propadlou funkci předsedy MBNF v rámci aféry podepsal několik dopisů hanobících Ayukusalu, jež byly česky a anglicky rozesílané na stovky e-mailových adres. Překvapilo mne, jak se pan Formánek z úslužného člověka proměnil v útočného. První konfliktní situace mezi námi vznikla, když jsem písemně vyjádřil svůj nesouhlas s jeho překrouceným citováním mé korespondence. (viz Příloha 6: kopie dopisu Formánek).

Karel Hájek se po více než deset let považoval za mého hlavního žáka v Česku. Je to vysoce inteligentní a neskrupulózně postupující člověk, který zřejmě již delší dobu připravoval převzetí veškeré moci nade mnou založeným Atelierem satiterapie. První problémy jsem s ním měl roku 2002, když jeho žena Helena Hájková (rozená Turková) prosadila, že nesmím být přítomen při diplomování satiterapeutů. Tehdy byla připravována první ordinace mnišek Ayukusala, na níž měla být ordinována i slečna Hana Muchová. Teprve koncem 2005 jsem se dozvěděl, že pan Hájek již tehdy spolu se třemi ženami, svou manželkou, slečnou Hanou Muchovou a etnoložkou Jitkou Vodňanskou (vystupuje jako psychoterapeutka a učitelka meditace) připravoval zničení tradice Ayukusala. Dodnes je pro mne těžké přijmout, že se něco takového mohlo dít.

Pln důvěry v pana Hájka jsem ho – jakož i ostatní učitele Ayukusala – informoval o potížích při výcviku českých mnišek Číry a Indriyi, které se na něj odvolávaly a prohlašovaly, že „mniši pod vedením Ayukusaly jsou zblblí, ale české ženy to Ayukusalovi ukážou“. Bral jsem vážně tu skutečnost, že dvě z českých mnišek se potýkají s problémy, nebral jsem ale vážně obsahy jejich povídaček o tom, že je připravováno „sesazení protizenského gurua Ayukusaly“, neboť jsem je považoval za přechodně se vyskytující vedlejší produkty meditačního zpracování vnitřních tenzí. O problému jsem hovořil se seniorními mnichy (ctihodnými Akasakusalou, Atarim, Tiranakusalou), kteří mi asistovali při tréninku, a informoval jsem též laické učitele tradice Ayukusala, v naději že pomůžou „konfrontovat nerealistické představy se skutečností. Bylo mi divné, že pan Hájek mou komunikaci zcela ignoruje. Pomocné reakce přišly však od dvou bývalých mnichů, kteří k tomu napsali problematickým osobám rozumná vysvětlení (viz Příloha 7: Marvan: „Mnišský život není pro každého“ a Mezuliánek: „Pravdivost“).

Teprve koncem roku 2005 jsem poznal, že bylo chybou nebrat vážně výhrůžné varování obou mnišek, k čemuž mi pomohla konfrontace jednoho z mladých mnichů v interview se mnou. (viz Příloha 8: interview Pasádakusala: „Co všechno bylo špatně“).

Po mém příjezdu do Prahy v červenci 2005 mne telefonicky kontaktoval pan Hájek a sdělil mi, že dává svou podporu laickým učitelům, kteří mne chtějí odstranit z vedení kurzů Ayukusala. Nechtěl však říct proč a o co se vlastně jedná. Teprve postupně jsem pak začínal chápat, že jde o dlouho připravovaný útok, který mne má překvapující ranou zničit. To už Hájek rozesílal na stovky adres dopis, ve kterém stálo: „After returning of Marketa Cerna (former samaneri Cira), we learned from her evidence terrible reality. Bhikkhu Kusalanda wanted and tried to have sexual intercourse with other nuns and when they refused he persecuted and ill-treated them“. Česky: „Po vracení Markéty Černé (bývalé samaneri Čira) jsme se dozvěděli z její evidence strašlivou skutečnost. Bhikkhu Kusalanda chtěl a snažil se mít sexuální styk s ostatními mniškami a když odmítly tak je pronásledoval a špatně s nimi zacházel.“ K tomu budiž zde uvedeno, že Markéta Černá mi po svém návratu do Česka poslala dne 9. května 2005 zprávu: „Zdravím Tě bhante z Prahy, dobře jsem doletěla, jsem v pořádku. Markéta“ (viz Příloha 9: e-mail Markéty Černá).

O rok později jsem se dozvěděl, že pan Hájek půjčuje prý sedmnáctistránkové pornografické vyprávění, které napsala Hana Muchová (bývalá samaneri Vimokkha, nyní používající i jiná jména). V tomto spisu (šířeném česky a anglicky) jsou prý popsány sexuální orgie, které měl údajně Bhikkhu Kusalanda praktikovat se svými mniškami. Ani tento spis, ani žádný jiný popis údajného „obtěžování buddhistických mnišek“ se mi nikdy nedostal do rukou.

Ondřej Skála mi nikdy nepůsobil žádné problémy a vůbec nechápu, jak se mohl s pachateli spolčit. Ačkoliv jeho informovanost o buddhismu a mnišství byla velmi omezená, snažil se ji vylepšit studiem a dotazy, které mi pravidelně kladl. Pan Skála měl neomezený přístup ke všem e-mailovým účtům mého počítače a ke všem dokumentům organizace Ayukusala. Překvapením pro mne pak bylo dozvědět se, že poslal ze Srí Lanky panu Hájkovi všechny naše databáze a stovky adres, na které byly rozesílány česky a anglicky hanobící dopisy podepsané Hájkem. Pan Skála rovněž umístil během rozpoutání pomlouvačné aféry na všechny e-mailové účty Ayukusala elektronické filtry pro přeposílání veškeré pošty na svoje adresy – ze kterých Hájek, Honzík a spol. zřejmě doufali získat nějaké kompromitující informace, které by mohli použít proti mé osobě a na základě nichž by mohli vydírat pisatele (o což se skutečně pokusili). Kromě této krádeže dat se pan Skála zúčastnil (spolu s Honzíkem a Kovaříkem) krádeže 10000.- Rupii (průměrný měsíční plat státního zaměstnance je 3500.- Rupii).

Pan Skála, tak jako i ostatní mniši a mnišky, věděl, že na kontě Ayukusala obhospodařovaném pány Jayasinghe, Rodrigo a dalšími členy podpůrné komise (Ayukusala Dayaka Sabha) bylo

nově vloženo několik tisíc amerických dolarů. Avšak ani pan Skála, ani pánové Honzík, Kovařík (tři spoluúčastníci okradení pana Jayasinghe), ani žádná z mnišek nikdy žádnými penězi na toto konto nepřispěli. Již předem, než byl proveden onen jejich úspěšný čin krádeže (pod záminkou, že si vyzvedávají peníze na mé trenérské příkázání), obcházeli tito zloději laické podpůrce a kláštery v Kandy, Colombo a okolí, rozdávali tam letáky hanobící Ayukusala a prohlašovali, že už nejsou v tréninku Ayukusala. Zároveň však chtěli i nadále podporu těchto příznivců, která jim samozřejmě byla odmítnuta. O tomto mne páni Jayasinghe, Rodrigo telefonicky informovali.

Když jsem pak dostal zprávu o tom, že podpůrná komise (Ayukusala Dayaka Sabha) z důvodu správnosti účetnictví podala na české občany Honzíka, Kovaříka a Skálu trestní oznámení krádeže, snažil jsem se mezinárodní ostudu ještě spolu s ostatními příslušníky Ayukusala zachránit. Naši bývalí mniši (Akasakusala, Atarikusala, Hitakusala) poslali panu Jayasinghe ekvivalent ukradených 10000.- Rupii s prosbou, aby zařídil zrušení trestního oznámení na pány Honzíka, Kovaříka a Skálu. Tato naše intervence zabránění mezinárodní ostudy byla úspěšná. (viz Příloha 2: kopie e-mailové korespondence se Semínem – 12. 8. 2005).

Pavel Kovařík byl asi můj nejproblematictější žák, je však ve výsledku pachatelů jen krátce zmíněn. Jako dvanáctiletého chlapce ho ke mně přivedla slečna Hana Muchová, která se o něj starala. Protože jsem věřil, že se Pavel chce „opravdovsky trénovat jako mnich“ a takto se vypořádat s problematickou minulostí (podobně jako je to popisováno ve starobylých textech buddhistického kánonu), snažil jsem se mu pomoci, jak nejlépe možno. Když jsem se dozvěděl, že se Pavel (pak už jako mnich Pavesakusala) potají pravidelně stýká s Hanou (Vimokkhou), instruoval jsem ho k tomu, aby tato setkání byla bez tajností a průhledná jako staré přátelství. Co ti dva během svých setkání dělali, to nevím. Dozvídáme se ale postupně, že slečna Hana Muchová (učednice Vimokkha, která se nedávno prý stala mniškou v Číně a má nové jméno Visuddha), nadále používá Pavla Kovaříka, který je jí zcela oddán.

Pan Kovařík byl zřejmě hlavním organizátorem krádeže 10000.- Rupii, na které se též podíleli pánové Honzík a Skála, jak již bylo uvedeno. V daném kontextu nemá smysl uvádět jeho další činy zla.

Hana Muchová je ve výsledku pachatelů rovněž jen krátce zmíněna. Byla mojí chráněnkyní od začátku devadesátých let a projevovala svým způsobem jistou přítulnost, kterou jsem od ní bral tak, jako od svých dcer. Nikdy bych si nedokázal představit, že mne Hana v budoucnu jednou bude obviňovat ze sexuálního obtěžování, což prý minulé dva roky činila ve svých písemných výplodech (o kterých jsem však jen slyšel, aniž bych je mohl číst).

V roce 2002 se měla slečna Muchová stát vůbec první českou buddhistickou mniškou. Poté byly k ordinování mnišek přizvány i další zájemkyně, dvě Češky a jedna Němka. Mniškou se tehdy stala jen jedna z nich všech, ctihodná Vajira, která podstoupila trénink stejně přísný jako dosud všichni mniši tradice Ayukusala a stala se později po své plné ordinaci bhikkhuní první trenérkou mnišek. Slečna Hana Muchová se rozhodla dále vydělávat v Německu jako servírka, avšak znovu projevila zájem o mnišství a byla námi ordinována jako samaneri (učednice) na podzim 2003. Její postoj k mnišství byl hned od začátku problematický a všichni mnišští trenéři (ct. Atarikusala, Tiranakusala, Vajira) jeden po druhém odmítli slečnu Muchovou (samaneri Vimokkhu) učit. Nezbylo mi tedy nic jiného, než se o výuku postarat novým způsobem tak, že jsem odvolal ctihodnou Vajiru ze sinhálského kláštera Olaboduwa, kde podstupovala svůj další kulturně vázaný trénink, a umístit tam ctihodnou Vimokkhu. I tam docházelo k problémům. viz Příloha 8: interview Pasádakusala: „Co všechno bylo špatné“).

První opravdu konfliktní situace mezi Vimokkhou a mnou vznikla, když jsem jí 10. 3. 2005 řekl, že ji nedoporučím pro plnou mnišskou ordinaci bhikkhuní. V ten den jsem ctihodnou Vimokkhu konfrontoval s výsledky prohledávání harddisku počítače v Ayukusala Assama, při kterém bylo zjištěno, že Vimokkha v době kdy byla v Assamě sama stahovala z internetu pornografické stránky „Česká SEXena“. Slečna Muchová se přiznala a o něco později zaplatila 18 000.- Rupii za účet internetového stahování. Ctihodná Vimokkha se omluvila a slíbila, že v dalším tréninku k ničemu podobnému nedojde. Omluvu jsem přijal a dal jí lhůtu dalších dvou let na zkoušku, než přijde znovu v úvahu její plná ordinace bhikkhuní. Zbytek dne jsme věnovali reflektování intenzivního zásedu meditace, který ctihodná Vimokkha před několika dny ukončila. Část tohoto reflektování je zachována v audio záznamu (který Vimokkha chtěla pro sebe), v němž jsou zmíněny i zde uváděná témata stahování pornografických stránek. Ctihodná Vimokkha měla tehdy v rukou i můj dopis ze 7. 3. 2005, ve kterém je tato problematika stručně shrnuta. Měl

jsem opravdu velmi hluboký soucit s Hanou Muchovou, která svých činů opravdu litovala a v návaznosti na toto naše reflektování, z vlastní iniciativy říkala, že napíše i omluvu ctihodné Vajiře, proti které zřejmě nějak nehezky pomlouvačně postupovala. Jak slíbila, tak i činila. (viz Příloha 10: dopis Vimokkha 7.3.2005).

Když jsem se o něco později se slečnou Hanou Muchovou (Vimokkhou) vůbec naposled viděl, dotkla se čelem země u mých nohou (jak se sluší při rozloučení s mnišským učitelem) a třikrát opakovala ve své mateřštině i v jazyce páli svou žádost, abych jí prominul vše problémové, co vůči mně udělala, že ona mi též promíjí vše problémové, co jsem udělal vůči ní. Odevzdala mi mnišskou mísu, kterou jsem ji vybavil a informovala mne, že chce odejít do nějaké bohaté země mahájánového buddhismu, kde se chce stát mniškou dle tamních pravidel. Přál jsem jí vše dobré, chválil její odchod v pokoji a přál životní úspěch. Od té doby jsem Vimokkhu neviděl.

Jana Indrová si prý nyní veřejně zakládá na tom, že proti mně nikdy nijak negativně nesvědčila a že nikdy nebyla sexuálně obtěžována. Slečna Indrová zcela zřejmě žárlila na všechny ostatní mnišky, s nimiž se snažila budto spolčit (Vimokkha, Číra), anebo, pokud ji odmítaly, narušovat jejich mnišskou činnost (Vajira, Tissa, Bhadra). Ve skutečnosti ale šířila mluveným slovem i písmem různé nesmysly o tom, že dosáhla osvícení nirvány a že je těhotná. Toto jí údajně potvrdila její „učitelka“ Vimokkha (Hana Muchová, tato však byla samanerí, tedy učednice). Slečna Indrová zcela zřejmě používá a šíří informace, které má z přeposlaných emailů (krádež dat – Skála) a z deníků ostatních mnišek (které zřejmě ukradla Hana Muchová). Šíří vymyšlené hanoby o mnichu Kusalánandovi jakožto synu továrníka a třídního nepřítele, jehož rodina je dědičně zatížena psychickými chorobami, jak se dozvěděla od slečny Muchové, která to prý ví ze záznamů státní tajné policie. Spolu se slečnou Hanou Muchovou (která neuměla anglicky) obcházela slečna Jana Indrová na Srí Lance laické podpůrce a kláštery v Kandy, Colombo a okolí, rozdávaly tam letáky hanobící tradici Ayukusala, plakaly a prohlašovaly, že byly týrány a sexuálně zneužívány svým učitelem během mnišského tréninku Ayukusala. O tomto jsem byl ze Srí Lanky již koncem července 2005 telefonicky informován.

Markéta Černá je používána pachateli anonymních pomluv v jejich dodatečných výmluvách a ospravedlňováních jako korunní svědek, vypovídající o „sexuálním obtěžování buddhistických mnišek“. Ponecháme stranou absurditu předpokladu, že mezi dvěma lidmi, kteří se znají více než deset let, by najednou jeden z nich „bez zaklepání vstoupil nahý do stejné koupelny, začal mi sahat na ramena a na prsa... jsem seděla na verandě a on tam přišel nahý a snažil se mi strčit penis do úst... jsem přesvědčená, že to myslel vážně... tak jsem jej upozornila, že se mě nesmí dotýkat, a on s tím souhlasil.“ To zní téměř tak realisticky jako slibný začátek romance puberťáků podle návodu z červené knihovny. Aníž bych se pouštěl do argumentování proti takovému vyprávěním, popíšu prostor kláštera Ayukusala Assama, v němž se slečna Černá v lednu či únoru 2005 zdržovala, uvedu informaci o její činnosti na tomto místě, jakož i o jejím rozloučení se mnou, které bylo plné vděčnosti a uznalosti z její strany.

Slečna Černá mluví o „stejně koupelně“. V klášteře byly skutečně tři koupelny, dvě v levém křídle domu pro mnišky a jedna toaleta a sprcha byla v pravém křídle domu za mojí kancelář. Opravdu několikrát slečna Černá použila (jako jediná z mnišek) sprchu za kancelář, nevím ale co si tam představovala a co při tom prožívala. Témata koupání a duševní nemoci se u slečny Černé vyskytovala často, například i v jejím dopise, který mi psala po ukončení svého tréninku. (viz Příloha 11: dopis Číra „zlobivé děčko“).

Pod svůj děkovný dopis po ukončení tréninkového pobytu v Ayukusala Assama se slečna Černá podepsala jako „Tvé zlobivé děčko Číra“. Mnohé její interakce byly skutečně dětsky škádlivé, jak to popisují mniši, kteří v době jejího pobytu pravidelně docházeli diskutovat své meditace a spolupracovali na každodenních nabídkách kláštera pro veřejnost. Též samanerí Číra se během svého druhého pobytu v Ayukusala Assama podílela na těchto nabídkách pod vedením ctihodného Tíranakusaly a ctihodné Vajiry. Na závěr svého tréninku vyeditovala ctihodná Číra zápis interview o svém šťastném mnišství, který je dostupný na internetu. Toto interview Číra diskutovala též se ctihodným Averakusalou, což on zmiňuje ve svém deníku. (viz Příloha 12: zápis z deníku Averkusala).

V únoru a březnu 2005 jsem ctihodnou Číru umístil postupně do několika meditačních center, odkud mi pravidelně víckrát za týden telefonovala na účet volaného, aby průběžně diskutovala své meditace. V dubnu jsem ctihodnou Číru umístil do kláštera Olaboduwa, kde tehdy pobývala též ctihodná Vimokkha. Ta mi chodila vyprávět, že „Číra rozvíjí nenávistné výmysly proti tradici

Ayukusala a spolu s tím vyvinula psychosomatické onemocnění mnoha vředů po celém těle“. Bylo samozřejmé, že jsem zařídil hospitalizaci v okresní nemocnici Horana. Před svým odletem zpět do Prahy byla slečna Černá natolik v pořádku, že se mnou mohla provést dosti náročné reflektování celého svého mnišství, načež regulérně disróbovala. Zařídil jsem jí transport na letiště z Ayukusala Assama, protože představená kláštera Olaboduwa si nepřála, aby slečna Černá zakončovala své mnišství a odjížděla na letiště z jejího kláštera.

Poslední komunikace slečny Markéty Černé se mnou byla tato e-mailová zpráva, kterou mi po svém návratu do Česka poslala dne 9. května 2005: „Zdravím Tě bhante z Prahy, dobře jsem doletěla, jsem v pořádku. Markéta“
(viz Příloha 9: e-mail Markéta Černá).

C) Fakta o krádežích a podvodech.

I na Srí Lance již vědí o českém vynálezu „tunelování“, takže se mne ptali též v rámci instituce Ayukusala na tento způsob těžko dokazatelné zlodějny. Zde se ale omezím jen na dvě jasně dokazatelné krádeže provedené Honzíkem, Kovaříkem a Skálou. Spoléhám přitom na to, že inteligentní vyšetřovatel se bude ptát přímo okradeného. Pokud zloději (či jejich kamarádka) budou tvrdit, že „si jen šli vyzvednout své peníze“, zeptá se jich, kdy a kolik svých peněz si tedy k okradenému uložili. Takto rozumně kladli otázky bývalí mniši Ayukusala, načež pak požádali onoho okradeného, aby shovívavě zrušil trestní oznámení o krádeži. Pro pořádek v účetnictví poslali okradenému částku odpovídající té ukradené a navrhli zlodějům, aby tuto částku vrátili. Přesto, že zloději ukradené peníze nevrátili, považujeme ze strany Ayukusala záležitost tímto za vyřízenou, neboť nám šlo především o to, aby bylo zamezeno prohlubování ostudy spojené s tím, že jsou stíháni pro krádež bývalí buddhističtí mniši českého původu.

Kontaktní adresa okradeného je:

Mr. B. Jayasinghe, Furniture Dealer, 169, D.S.Senanayaka Vidiya, Kandy, Sri Lanka,
FAX: 00948223698.

Kontaktní adresy pánů, kteří za zloděje částku nahradili, jsou:

PhDr. Roman Hytych, e-mail: <romhyt@seznam.cz>

Mgr. Zdeněk Trávníček, e-mail: <zdetrav@seznam.cz>

Z dalších krádeží Honzíka, Kovaříka a Skály (ostatní mniši nekradli!) budiž zmíněno jen to, že když si šli vyzvednout své civilní kufry z podkroví Ayukusala Assamy krátce po mém odletu do Prahy, vnikli do mé kanceláře, z níž zcizili knihy, dokumenty, kancelářský materiál, elektronická zařízení... Některé knihy později pan Kovařík vrátil. Nebyla vrácena elektronika (CD-přehrávač), darovaná pro potřeby Ayukusala pány M. Sekulou (<skura@email.cz>) a Leošem Wolnym (<leoswolny@yahoo.gr>)

Pro různé další podvody byl pan Jan Honzík (spolu s jistým panem P. Bielczikem) vyloučen ze správní komise projektu Dhammarama, který byl založen za účelem vybudování meditačního centra Ayukusala. Další informace o tom lze získat na adrese <dhammarama@seznam.cz>.

Nejzávažnějším podvodem, poškozujícím nejen buddhismus, nýbrž i českou veřejnost obecně, je ovšem umístění živých stránek „Ayukusala-varovani“ na internetu:

Podvody, které poškozují českou veřejnost falešnými informacemi a kazí pověst Buddhova učení, nejsou možná na první pohled snadno rozeznatelné méně informovanými osobami. Za prvé: podvodné tvrzení, že buddhistický učitel by mohl někomu „manipulovat meditační pokrok a morální kredit“ je scestné. Takto podvodné tvrzení nahrává nebezpečným sektám, které předstírají, že jejich „experti“ něco takového dokážou, a na základě toho pak vykořisťují lehkověrné osoby, které se dostanou do jejich moci.

Za druhé: podvodné tvrzení, které předstírá, že jsou v buddhismu používány jakési diagnózy, poškozují vážnost lékařství a psychologie, přičemž též znejišťuje osoby, které mají zdravotní problémy a mohly by falešně doufat v pomoc ze strany buddhismu či jiné duchovní disciplíny.

Za třetí: možnost podvodného tvrzení, že jeden z předních představitelů buddhismu „sexuálně obtěžuje“, ve mně budí úžas, hnus a smutek.

Miroslav Frýba